

Tisztelt Vendégek, Szülők! Kedves Kollégák, Osztályfőnökök és Ti, drága Végzősök!

Mindig kell valami új az ember életében. Valami, ami kicsit megtöri a megszokottat, de mégis emlékeztet a hagyományokra, azok fontosságára.

Rendkívüli módon készültünk a 12. évfolyamosokkal erre a napra: az időjárás szeszélyes homlokráncolgatásai között (hol lehetetünket kerülgetve – hol 20 fok feletti rövidujjús időben) készítettük elő a terepet.... De a kert legnemesebb virágai is az esőtől kapnak erőre, s a legfájdalmasabb búcsút is a könnyek tengere itatja át. Így búcsúzunk mi is ma Tőletek.

A szalagavatón utaltam a mai napra: „...már csak 57 tanítási nap, s utoljára nyílik ki az iskola nehéz ajtajának mindkét szárnya. Útra bocsátunk Titeket.” Kinyílt. Értetek... Nektek... És az úton tovább kell haladni!

Talán nem is gondoltátok annak idején, a balekhéten, a Hidegvíz-völgy hűvös rengetegében, hogy ez a pillanat ennyire hamar elérkezik. Emlékszem a sutyorgó kis gyermekarcokra, megilletődött tekintetekre, a terelgető osztályfőnökökre. Tisztán látom azt is, amint szépen, határozottan mindenki megfogadja, hogy jól tanul, az iskola házirendjének megfelelően viselkedik, a közösségi élet pozitív formálója, s részese lesz. ...de tudjuk, hogy tévedni emberi dolog, s csak az nem hibázik, aki tétlenül szemlélődik a világban. Persze igyekezni kell a szép emlékeket magunkkal vinni.

És ahogy a családi fotóalbum képei is egyre sokasodnak, úgy gyűltek itt is az emlékek. Az első két év gondtalan tanulásába fájdalmas sebet ejtett a vírushelyzet, mely elszigetelte a közösségeket egymástól, s csak a fáradhatatlan kollégák láthatatlan köldökzsinórja rántotta vissza a tanulókat a ködbe vesző homályból; no és néhány felszólítás, üzenet, s a maszkok csinos takarásában lehúzott kontakt órák hetei. Sok ősz hajszálat kanyarított a szülők és tanárok fejére ez az időszak, s hozott magával sok új, jó és rossz szokást. Margaret Mitchellt idézve: „A szenvedés és küzdelem vagy megtöri, vagy megteremti az embert.”

De a mérhetetlen sok jó dolog, mi lepkeszárnyon jött felénk, s szépségével nemcsak kecsegtetett bennünket, hanem olykor hálónkba is terelgettük.... mind velünk marad! A jókedvű, önfeledt sportnapok; a jól sikerült Anger-réti iskolanap, a kirándulások, kiállítások.

Gondoljatok csak bele! Ti vagytok a kivétel a szabályban: az utolsók voltatok az OKJ-s képzésben, a Roth emlékműnél fogadkozásban, a teljes érettségit egyszerre nyelésben, de elsők abban, hogy mindhárom szakunk egyszerre, együtt áll a dobogón: ÁSZÉV, OSZTV, Szepesi László Emlékverseny, Soproni Egyetem

Bázisiskolai versenye, EuroSkills, Wordskills, Ifjúsági Erdész EB és sorolhatnám a megmérettetéseket. Ez egy mindenre elszánt, közös célért küzdő társaság eredménye: a Családé, Tanároké, Végzősöké. Alexandre Dumas d' Artagnanjához hasonlóan lelkesen csak annyit mondhatok: „Unus pro omnibus, omnes pro uno”, azaz Egy mindenkiért, mindenki egyért!”

Ebben a szellemben éltétek Ti is itt mindennapjaitokat, s hagytok ezzel magunkra minket és az alsóbb évfolyamokat is. Most mindenkit visszaadunk a Családnak – rövidebb vagy hosszabb időre – vagy iskolapaddal vagy az élet tűzokádó sárkányával kell majd szembenézni, de az itteni család elhelyezi a ballagók képét a folyosón, s elmerengünk rajta olykor-olykor, ha emlékezni vágyunk. Majd ötévente visszahívjuk egyre öszülő fiainkat-lányainkat, hogy örömet, boldogságot, reményt adhassunk egymásnak; hogy lássuk a tisztelet, alázat és szakmaszeretet mérföldköveit, s megnyugodjunk minnyájan, hogy igenis, nekünk nagyon jó volt itt.

Ha kinyitjátok tarisznyátokat, s megpillantjátok a képet iskolánkról, jusson eszetekbe Weöres Sándor: Szembefordított tükrök című versének egy részlete, mellyel útnak indítalak Titeket:

„Örömöm sokszorozódjék a te örömödben. Hiányosságom váljék jóssággá benned.

Egyetlen parancs van, a többi csak tanács: igyekezz úgy érezni, gondolkozni, cselekedni, hogy mindennek javára legyél.

Egyetlen ismeret van, a többi csak toldás: Alattad a föld, fölötted az ég, benned a létra.”

Éljetek boldogul! Viszontlátásra!